

прѣко отношение къмъ обществената му дейность отъ по-късно, се свежда къмъ нѣколко голи биографски дати. Първо, ние се учимъ, че той успѣлъ да завърши гимназията; второ — че видѣлъ самъ ужаситѣ въ града, спасявайки се по нѣкакъвъ начинъ (на корабъ) отъ общата гибель; трето — че забѣгналъ заедно съ приятеля си съученикъ Золотовичъ на нѣкой бѣломорски островъ, отъ гдето после заминалъ за Атина; и четвърто — че австрийското правителство, загрижено да изкориства икономически Турция и да пречи на националното пробуждане въ своитѣ и въ нейнитѣ предѣли, не проявило никаква хуманность къмъ сждбата на преследванитѣ християни и всѣкакъ угаждало на турското правителство въ премахване или подчиняване на възстаналитѣ.

Забѣгналъ съ други гърци и съученици отъ Кидония, навърно по море, Селимински попада най-напредъ въ Света-гора, и то между български монаси въ Зографския манастиръ. „Въ време на гръцкото въстание, като се избавихъ отъ опасността, прибѣгнахъ въ Света-гора, гдето нѣколко време прекарахъ въ манастиря Свети Георги, наричанъ Зографски. Тамъ се запознахъ съ всички калугери.“ Тукъ въ тая чисто българска срѣда, обаче, той едвали ще се е чувствувалъ добре, щомъ е долавялъ — както Неофитъ Бозвели 20 години по-късно — толкова невежество и толкова тѣпо равнодушие къмъ светитѣ народни идеали. Зографци отъ началото и срѣдата на XIX в., подобно на събратята си отъ Хилендаръ, не сж били въ изкушение да поддържатъ нѣкакъ просвѣта или националенъ духъ, и всичката имъ грижа е била насочена къмъ материално благополучие и безметежно прозябаване. Изключимъ ли твърде рѣдкитѣ случаи на монаси-патриоти, усвоили искрено и пламенно българската идея, болшинството млади и стари калугери сж живѣяли порочно, забравили дълга си къмъ черква и народъ, презрѣли срамъ и усвоили най-низки егоистически страсти. Каква пакостна дейность като таксидиоти сж развивали тѣ въ България, разкрива ни самъ Селимински възъ основа на собствени наблюдения. За всѣки случай, той напуска тия нѣкогашни центрове на книжовность и християнски добродетели силно покрусенъ, както личи отъ нѣкои впечатления. Той говори напр., като „бездѣлнитѣ и лениви“ калугери проповѣдвали, че турското владичество било божие из-